

LBRIS

We know
books

PETER SWANSON

**CUNOȘTINȚĂ
MORTALĂ**

Traducere din limba engleză și note
MANUELA BULAT și BIANCA PAULEVICI

LITERA
București

LBRIS

We know
books

Partea întâi
MARTORA

1

Cele două cupluri se cunoscuseră la o petrecere din vecini, în a treia sâmbătă din septembrie.

Hen n-avusese chef să meargă, dar Lloyd o convinsese.

- E la doi pași. Dacă nu-ți place, poți să faci stângă-mprejur și să te întorci acasă.

- Ba chiar nu pot, spuse Hen. Trebuie să stau cel puțin o oră, ca să nu bată la ochi.

- N-o să bată la ochi, zău așa.

- Ei, cum să nu. Doar n-o să le arunc o privire noilor mei vecini, pentru ca apoi să mă întorc și să plec.

- Dacă tu nu te duci, atunci nu mă duc nici eu.

- Foarte bine, spuse Hen, dându-și seama că soțul ei merge la cacealma și știind că avea să se ducă și singur dacă era presat.

Lloyd rămase tăcut pentru o clipă. Se afla în fața bibliotecii din living, rearanjând cărțile. La începutul lunii iulie, în timpul unuia dintre cele mai grave valuri de căldură din istoria statului Massachusetts, cumpăraseră o locuință unifamilială în West Dartford. După două luni, vremea se răcorise, iar Hen începea să se simtă, într-adevăr, ca acasă. Mobilierul fusese aranjat cum trebuie, tablourile erau agățate pe pereți, iar Vinegar, pisica lor maine coon, începuse să iasă din când în când din subsol, unde se ascunsese.

– Și dacă te rog să-mi faci favoarea de a veni cu mine?
„Favoare“ era un cod tacit între ei, o formulă la care Lloyd apela de obicei atunci când Hen nu se simțea bine. În trecut, așa o făcea uneori să se ridice din pat dimineța.

„Nu o face pentru tine, ci pentru mine. Ca o favoare.“

Câteodată, o scotea din sărite cuvântul acela și felul în care Lloyd îl folosea, dar înțelegea totodată că era rezervat pentru ocazii pe care Lloyd le considera cu adevărat importante. Importante pentru amândoi.

– Bine. Voi veni, spuse ea, iar Lloyd se întoarse zâmbitor cu fața la ea, dinspre bibliotecă.

– Îmi cer scuze de pe acum dacă va fi îngrozitor, zise el.

Ziua de sâmbătă a fost însorită și cu vânt puternic. Rafale sporadice încercau să smulgă fața de masă din plastic, ținută în loc de castroanele cu salată de paste, chipsuri, hummus și pită. Dartford era o suburbie locuită de navetiști înstăriți, aflată la patruzeci și cinci de minute de Boston, dar West Dartford, pe care râul Scituate îl separa de restul orașului, avea case mai mici, apropiate una de alta, toate construite pentru muncitorii de la o moară închisă cu mult timp în urmă și care fusese, recent, transformată în ateliere pentru artiști. Moara convertită era unul dintre motivele pentru care Lloyd și Hen aleseseră acel loc. Hen putea avea propriul atelier, aflat la câțiva pași de casă, iar Lloyd putea să facă naveta cu trenul – și gara se afla la câțiva pași – până în Boston, unde lucra. Le era suficientă o singură mașină, ipoteca era mai mică decât cea pe care o plățiseră la Cambridge și, practic, erau la țară, departe de toate.

Dar, în timp ce se afla la petrecerea din vecini, printre cupluri de tineri sofisticăți, aproape toate cu copii, nu i se părea foarte diferit față de cartierul unde

stătuseră înainte. O femeie pe nume Claire Murray – aceeași care îi înmânase invitația la petrecere – îi prezentă pe Hen și Lloyd. Invariabil, conversațiile începură să se învârtă în jurul problemelor de gen: Hen se trezi că trebuie să-și explice de cel puțin trei ori numele – prescurtare de la Henrietta – și să precizeze de încă trei ori că era artistă cu normă întreagă, apoi le informă pe două dintre femei că, nu, încă nu avea copii. Doar una, o roșcată cu pistrui întunecați, care purta un tricou cu sigla unei grădinițe, o întrebă pe Hen dacă își dorea copii.

– Mai vedem, minți Hen.

Hen și Lloyd răsufară ușurați când, după ce mâncară o salată de paste delicioasă și o jumătate de cheeseburger uscat, se regăsiră și începură o conversație cu, aparent, singurul cuplu fără copii de la petrecere, Matthew și Mira Dolamore, despre care aflară că locuiesc în casa în stil colonial olandez situată chiar lângă a lor.

– Probabil că au fost construite în același timp, nu credeți? întrebă Lloyd.

– Toate casele de pe strada asta au fost construite în același timp, rosti Matthew, frecându-și ușor adâncitura dintre buza inferioară și bărbie.

Când lăsă degetul jos, Hen văzu că avea o cicatrice acolo, ca Harrison Ford. Hen se gândi că era chipeș, nu chipeș ca Harrison Ford, ci mai degrabă prezentabil, în sensul că toate trăsăturile sale – părul castaniu și des, ochii de un albastru-deschis, maxilarele puternice – erau cele ale unui bărbat frumos, însă ansamblul lor era mai puțin reușit decât fiecare în parte. Stătea drept și țeapăn și era îmbrăcat cu o cămașă băgată în niște blugi cu talie înaltă, nu tocmai la modă. Cu umerii lui largi și mâinile mari și noduroase, îi evoca-lui

Hen imaginea unui manechin dintr-o vitrină. Mai târziu, când cinară cu toții, decise că era unul dintre acei bărbați inofensivi, veseli, genul de persoană pe care erai bucuros să o vezi, dar la care nu te gândeați niciodată când nu era prin preajmă. Mult mai târziu, își dădu seama cât de greșită fusese prima ei impresie. Dar, în acea după-amiază însorită de sâmbătă, Hen era fericită că Lloyd revenise alături de ea, că făcea conversație și că ea nu mai trebuia să se descurce singură.

Mira, care nu-i venea nici până la umeri soțului ei, veni mai aproape de Hen.

- Nici voi nu aveți copii, spuse ea, fiind mai degrabă o afirmație decât o întrebare, iar Hen își dădu seama că noii lor vecini trebuie să-i fi spionat când se mutaseră acolo, în iulie.

Era ciudat că nu veniseră să se prezinte.

- Nu, nu avem.

- Cred că suntem singurele cupluri de pe strada asta care nu au copii, zise ea, cu un râs nervos.

Hen decise că, fizic, Mira era opusul soțului ei, că, laolaltă, trăsăturile ei - un nas puțin prea mare, o linie joasă a părului, șolduri late - creau o persoană mult mai atractivă decât era soțul ei.

- Cu ce vă ocupați? întrebă Hen, muștrându-se în gând fiindcă apelase instantaneu la acea întrebare pentru a schimba subiectul.

Cele două cupluri mai stătură de vorbă încă vreo douăzeci de minute. Matthew era profesor de istorie la un liceu privat aflat la trei orașe distanță, iar Mira era reprezentantă de vânzări pentru o companie de software educațional, ceea ce însemna, după cum repetă de câteva ori, că petrecea mai mult timp pe drumuri decât acasă.

- Va trebui să fii cu ochii pe Matthew, zise ea. Să-mi spui cu ce se ocupă când sunt plecată.

Și, din nou, același râs nervos. În mod normal, Mira i-ar fi displicut lui Hen, dar cumva nu era așa. Poate că mutarea chiar o îmbлъnzise, dar, cel mai probabil, era efectul medicației curente. O altă rafală de vânt, mai rece, străbătu strada, făcând să foșnească pomii încă verzi, iar Hen își strânse cardiganul pe trup și se cutremură.

- Ți-e frig? o întrebă Matthew.

- Tot timpul, răspunse Hen, și adăugă: Cred că ar fi mai bine să mă duc acasă...

Lloyd îi zâmbi.

- Vin cu tine, spuse el, apoi se întoarse spre Matthew și Mira. Nu știi dacă vă vine să credeți, dar încă n-am terminat de despachetat. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

- Și eu mă bucur că te-am cunoscut, Lloyd, spuse Matthew. Și pe tine, Hen. E prescurtare de la...

- Henrietta, da, dar nimeni, cu excepția certificatului meu de naștere, nu m-a numit vreodată așa. Întotdeauna a fost Hen.

- Haideți să ne vedem cândva! Poate, la un grătar, dacă nu ne întâlnim prea târziu, zise Mira și se arătară cu toții de acord, dar răspunsurile vagi o făcură pe Hen să decidă că asta nu se va întâmpla niciodată.

Așa că, o săptămână mai târziu, Hen fu surprinsă s-o vadă pe Mira ieșind grăbită pe ușa din față a casei sale, în timp ce ea venea de la atelier.

- Hen, bună! spuse Mira.

Ca de obicei după ce își petrecea o după-amiază lucrând, Hen se simțea un pic aeriană, dar într-un sens bun.

- Bună, Miri, răspunse ea, dându-și imediat seama că greșise numele.

Vecina ei nu o corectă.

- Aveam de gând să trec pe la voi în seara asta, dar te-am văzut venind pe stradă. Puteți veni la cină în weekend?

- Hm, spuse Hen, ezitând.

- Vineri sau sâmbătă, nu contează, zise Mira. Chiar și duminică e foarte bine pentru noi.

Hen știa că nu avea cum să scape, mai ales că i se oferiseră trei seri dintre care să aleagă. Ea și Lloyd nu aveau planuri pentru acel weekend, așa că alese seara de sâmbătă și întrebă ce puteau aduce.

- Doar pe voi. Uraaa! Ceva restricții alimentare?

- Nu, mâncăm orice, răspunse Hen, omițând să-i spună despre fobia lui Lloyd față de orice bucată de carne care nu era dezosată.

Stabiliră să se vadă sâmbătă seara la ora șapte, iar Hen îl informă pe Lloyd când acesta ajunsese acasă.

- În regulă, spuse el. Prieteni noi. Ești pregătită pentru asta?

Hen râse.

- Nu chiar, dar va fi plăcut să gătească cineva special pentru noi. O să fim plictisitori, așa că n-o să ne mai invite și altă dată.

Hen și Lloyd sosiră fix la ora șapte, înarmați cu o sticlă de vin roșu și una de vin alb. Hen purta rochia ei verde, ecosez, și colanți pe dedesubt. Lloyd, care cel puțin făcuse duș, purta blugi și un tricou cu trupa Bon Iver pe care îl lua, uneori, la alergat. Gazdele îi conduseră în living – organizat identic cu al lor –, unde se așezară cu toții în jurul unei măsuțe joase de cafea, încărcată cu suficiente aperitive cât pentru o mică petrecere. Hen și Lloyd stăteau pe o canapea bej din piele, în vreme ce Matthew și Mira se așezaseră pe fotoliile asortate. Camera era foarte albă și sterilă, incredibil de

curată. Pe pereți erau agățate niște gravuri interesante, dar Hen avea impresia că le văzuse la Crate and Barrel¹.

Făcură conversație cam un sfert de oră. Hen sesiză că nu li se oferise nimic de băut – era o casă în care nu se bea? –, însă asta nu o deranja în mod deosebit, doar că se gândea la Lloyd. Dar, exact când Mira întrebă dacă Hen va participa la următorul eveniment organizat de cei de la Open Studios², Matthew se ridică și întrebă:

- Vreți să beți ceva?

- Ce opțiuni avem? întrebă Lloyd, puțin prea nerăbdător.

- Vin, bere.

- Aș bea o bere, zise Lloyd, iar Hen și Mira cerură fiecare câte un pahar de vin alb.

Matthew ieși din cameră, iar Mira întrebă din nou de Open Studios.

- Nu știu, răspunse Hen. Abia mi-am amenajat spațiul, ieri am terminat. Mi s-ar părea ciudat să văd brusc oameni defilând pe-acolo.

- Ar trebui s-o faci, spuse Lloyd.

- Da, ar trebui, întări Mira.

- Ai mai fost la evenimentele organizate de cei de la Open Studios? o întrebă Hen pe Mira.

- Da, noi am fost în fiecare an la cele de-aici. Eu mă duc oricum. Uneori, merge și Matthew. E distractiv, trebuie neapărat să participi. S-ar putea chiar să vinzi ceva. Uite, de acolo am cumpărat gravurile astea, zise Mira, arătând spre lucrările înrămate de pe perete, iar

¹ Magazin de mobilier și decorațiuni interioare

² În traducere, „Atelier Deschise“ – organizație non-guvernamentală, care sprijină și promovează artiștii la nivel local

lui Hen îi păru rău că-i trecuse prin minte că fuseseră cumpărate dintr-un magazin de mobilă.

Matthew se întoarse cu băuturile, iar Hen observă că, pentru el, își adusese o cutie de bere cu ghimbir.

– Vorbește-ne despre arta ta, îi ceru Mira.

Lui Hen nu-i prea plăcea să-și explice profesia, dar făcu tot posibilul, iar Lloyd, întotdeauna salvatorul ei, îi sări și el în ajutor. După absolvirea facultății, Hen se ocupase de gravură, mai întâi în blocuri de lemn, iar mai târziu, folosind plăci de cupru sau zinc. De ani de zile, realiza lucrări de imaginație pură – tablouri grotești, suprealiste, de obicei însoțite de o legendă. Ilustrațiile acelea păreau desprinse din cărți, adesea din basme înfricoșătoare, care nu existau decât în mintea ei. Avusese destul de mult succes până la vârsta de treizeci de ani, fusese invitată să ia parte la mai multe expoziții de grup și figurase chiar într-o revistă de artă din New England, dar întotdeauna trebuise să-și suplimenteze veniturile lucrând în magazine care comercializau materiale pentru artiști, iar ocazional înrămasse tablourile unui proeminent pictor din Boston, în South End. Toate acestea se schimbaseră atunci când fusese abordată de un autor de literatură pentru copii, ca să creeze ilustrații propriu-zise pentru prima carte dintr-o serie fantastică pe care urma s-o scrie. Acceptase oferta, cartea se vânduse bine, ceea ce o îndemnase să apeleze la serviciile unui agent, iar acum lucra cu normă întreagă ca ilustratoare de cărți pentru copii și mai crea doar când și când câte o compoziție originală. Nu o deranja. În secret, se simțea fericită că i se spunea ce ar trebui să conțină lucrările ei. Actualul cocktail de medicamente, care includea un stabilizator de dispoziție, un antidepresiv și încă ceva care amplifică, pare-se, efectele antidepresivului, ținuse în frâu tulburarea bipolară

a lui Hen în ultimii doi ani, însă ea simțea că îi și eliminase toate impulsurile creative. Putea să-și realizeze și acum lucrările, încă îi plăcea cu adevărat munca ei, dar rareori îi mai venea vreo idee originală. Desigur, nu le spuse nimic din toate astea Mirei și lui Matthew. Mira se arătă interesată mai ales de cărți, deoarece auzise de ele, și promise să o cumpere pe prima din serie. Matthew îi puse câteva întrebări despre procesul artistic, ascultând cu atenție răspunsurile ei.

În cele din urmă, se mutară în sufragerie, unde îi aștepta mâncarea, pe platouri cu încălzire, așezate pe o servanță – piure de cartofi, copane de pui într-un sos de un galben aprins, o salată verde.

– Așa serveau bunicii mei masa, zise Hen. Pe o servanță.

– De unde sunt ei? întrebă Mira.

Hen spuse că tatăl ei era britanic, iar mama, americană, și că, în copilăria ei, se tot mutaseră de la Bath, în Anglia, la Albany, în New York, și invers.

– Mi s-a părut mie că ai un accent, rosti Mira.

– Serios? Credeam că nu am.

– E abia sesizabil.

– Tu de unde ești?

– Sunt din California, dar părinții mei au venit din nordul Angliei, via Pakistan, și și-au păstrat un comportament foarte britanic. Toate mesele noastre, inclusiv micul dejun, erau servite de pe o servanță din sufragerie.

– Îmi place, spuse Hen.

În timpul cinei, conversația decurse plăcut, fără să atingă însă nici un subiect care să stârnească însufletire. Discutară mult despre slujbele lor, despre cartier, despre piața imobiliară ridicol de supraevaluată. Ori de câte ori Matthew vorbea, o făcea ca să pună